

Sygn. akt IV CSK 691/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko P. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 13 czerwca 2016 r., sygn. akt VIII Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego na
rzecz powoda.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego P. L. od wyroku Sądu Okręgowego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego

w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przyczyną kasacyjną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, polegające na wydawaniu przez sądy sprzecznych orzeczeń w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, interpretowane lub stosowane w sposób prowadzący do powstania tychże różnic. Skarżący jest zobligowany do przedstawienia takich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, nie publ. oraz z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, nie publ.).

W ocenie skarżącego, w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 365 § 1 k.p.c. ze względu na dwie rozbieżne linie orzecznicze, ilustrowane przytoczonymi w skardze orzeczeniami. Szereg tych orzeczeń potwierdza jednakże zasadność poglądu przyjętego przez Sąd drugiej instancji, a Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że wielokierunkowość stosowania prawa i różnorodność rozstrzygnięć nie świadczy *per se* o naruszeniu prawa. Należy podnieść, że art. 365 § 1 k.p.c. ma gwarantować respektowanie prawomocnego orzeczenia sądu, rozstrzygającego o określonym stosunku prawnym będącym podstawą tego orzeczenia. W razie prawomocnego uwzględnienia roszczenia o spełnienie świadczenia wynikającego z określonego stosunku zobowiązaniowego, w następnym procesie

opartym na tym samym stosunku, o zasądzenie dalszych świadczeń, jak w rozpoznawanej sprawie - za kolejne następujące po sobie okresy, sąd nie może w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych orzec odmiennie o zasadzie odpowiedzialności pozwanego (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 29/94, M. Prawn. 2015/2/85 i z dnia 5 lipca 1995 r. III CZP 81/95 OSNC 1995, nr 11, poz. 159, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2003 r., I CKN 263/01, M. Prawn. 2015/2/85, z dnia 20 maja 2011 r., IV CSK 563/10, nie publ., z dnia 6 marca 2014 r., V CSK 203/13, OSNC 2015, nr 2, poz. 23 oraz z dnia 20 maja 2014 r., I PK 295/13, nie publ.). Nie występuje więc w istocie potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego dotyczącej poruszonych zagadnień.

Skarżący nie wykazał także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwiej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, odnoszonej do przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Z akt wynika, że Sąd Rejonowy przeprowadził w sprawie postępowanie dowodowe z zeznań świadka, przesłuchania pozwanego oraz z dokumentów i poczynił w tej sprawie własne ustalenia faktyczne, z których wynika, że pozwany nie płacił na bieżąco należności wynikających z umowy najmu lokalu użytkowego, nie zapłacił także wymagalnej zaległości mimo doręczenia mu w dniu 23 sierpnia 2012 r. wezwania powoda do ich uiszczenia pod rygorem wypowiedzenia umowy najmu ze skutkiem natychmiastowym, a nadto wydał powodowi przedmiotowy lokal użytkowy. W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego jest oparte na art. 102 k.p.c.

jw